

Τὰ γλυκάδια τοῦ λαιμοῦ σου μ' ἔφεραν μπαϊλντισιὰ καὶ ἔπεσα νὰ τὰ φιλήσω καὶ ἔπεσα ἔς τὴν ἀγκαλιὰ

Πελοπν. (Πάτρ.) Συνών. ἀντερόγκλειση, γλυκά, ἔγκλειση, ἐλῆς. β) Ἀδένες τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ ὀλοῦ τοῦ ὀκτάποδος Ἀγαθον. Στερελλ. (Ἀστκ.): Δόλωμα βά-

νομε πάλι ἀπὸ χταπόδι, τὰ γλυκάδια Ἀγαθον. Εἶνι πούλὸ νόστιμα τ' γὰρ τὰ τὰ γλυκάδια τοῦ χταποδιοῦ Ἀστκ. γ) Οἱ νεφροὶ τοῦ σφαγίου Πελοπν. (Πάτρ.): Γλυκάδια τοῦ ἀργιού.

δ) Οἱ ὄρχεις ἀνθρώπων καὶ ζώων Ἡπ. Πελοπν. (Λάστ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. 338 Π. Γενναδ., Γεωργ. Γλωσσ., 13. : Παροιμ. Καρτερώνας ἢ ἀλ' ποῦ νὰ πέσουν τοῦ κριαριοῦ τὰ γλυκάδια ἐφόρησ' ἀπὸ τὴν πείνα (ἐπὶ ματαίων ἐλπίδων) Λάστ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγή.

πολλαχ. Συνών. βλ. εἰς λ. γλυκός Γ3. ε) Τὸ πάγκρεας Πελοπν. (Κάμπος Λακων. στ) Τὰ ἀκροκώλια τῶν σφαζομένων ὀρνίθων, ἢτοι αἱ πτέρυγες, οἱ πόδες, ὁ λαιμὸς Σκόπ. — Λεξ. Κομ. Περίδ. Βυζ. ζ) Τὰ ἐντόσθια τῶν ὀρνίθων Λεξ. Βυζ. 3) Τὸ λαχανεύμενον φυτὸν Τορδύλιον τὸ φαρμακευτικόν (Tordylium officinale) τῆς οἰκογ. τῶν Σκιαδιοφόρων (Umbelliferae) Ἡπ. (Δίβρ. Κουκούλ. Τσαμντ. κ.ά.) Συν-

ών. γλυκολάχανο, καυκαλίδα, μοσκολάχανο, μοσκοπαπαδιά. 4) Κατ' εὐφημισμόν, τὸ ὄξος σύνθη. καὶ Πόντ. Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Καλὸ - δύνατο - ἀδύνατο γλυκάδι σύνθη. Ρίξε γλυκάδι ἔς τις φακὲς Ἀνδρ. (Γαύρ.) Φέρ' τὸ γλυκάδι νὰ ρίξουμε ἔς τὴν σαλάτα

Πελοπν. (Λακεδ.) Πᾶρε τὸ μπουκ-ῥάλ-λιν νὰ γοράσης γλυκαίν Κῶς (Καρδάμ.) Μᾶς τέλεψε τὸ γλυκάδι καὶ δὲν ἔχω νὰ κάνω σκορδαλιά Ἰων. (Σμύρν.) Νὰ βάλῃς καὶ λίγο σκόρδο καὶ γλυκάδι, φόντε τις μαγερεύς τσι φακὲς Πελοπν. (Παι-

δεμέν.) Νὰ ρίχνῃς πολὺ γλυκάδι ἔς τὸ πιάτο σου Ζάκ. (Μαχαίρδ.) Ἐρρίξε γλυκάδι ἔς τὰ φασόλια Πελοπν. (Τριφυλ.) Χωρὶς γλυκάδι γίνεται στιφάδο; Πελοπν. (Κοπν.) Τοῦρκος εἶναι τὸ γλυκάδι του (Τοῦρκος = πολὺ δριμύ) Εὐβ. (Βρύσ.) Νὰ φκειάξῃς σαρόδες με γλυκάδι Πελοπν. (Δίβρ.) || Φρ. Γλυκάδι νὰ ναθῇ (γλυκάδι νὰ γίνῃ, ἐνν. τὸ κρασί· ἀρά) Μέλαν. || Παροιμ. Μὴ τοῦ μέλι τρώῃσι πιότιρον φουμί παρὰ μὴ τοῦ γλυκάδ' (διὰ τῶν καλῶν τρόπων ἐπιτυχάνει τις περισσό-

τερα ἢ διὰ τῶν κακῶν) Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡ σημ. καὶ εἰς Δουκ. εἰς λ. γλυκάδιο. || Ἀσμ.

Βλέπετε ἐκεῖνο τὸ βουνὸ πού ἔχει τὸ σημάι; ἐκεῖ μοῦ τὸ ποτίσανε, κερά, τσεῖν' τὸ γλυκαίν

Ἰκαρ. (Εὐδελ.) Συνών. ἀμελέτητο, ξίδι. 5) Ἡ χολιδόχος κύστις τῶν ζώων, προφκνῶς κατ' εὐφημισμόν. Πελοπν. (Κορινθ.) 6) Τὸ δηλητήριο, ἰδιαιτέρως δὲ τὸ ἀρσενικόν, εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ὡς μυοκτόνου, κατ' εὐφημισμόν. Βιθυν. (Κατιρ. κ.ά.) Θράκ. (Σηλυβρ.) 7) Ἡ ἐλαφρὰς μορφῆς ἀσθένεια λέπρα, κατ' εὐφημισμόν. Μακεδ. (Κοζ.) 8) Κατὰ πληθ., ὁ ἐκ μεταξίνων κλωστῶν θυσανώδης σπόγγος, ὁ τιθέμενος εἰς τὸ μελανοδοχεῖον διὰ τὴν ἀπορρόφησιν τῆς μελάνης καὶ διὰ ν' ἀποτρέπῃ τὸ χύσιμον αὐτῆς Πόντ. (Τραπ.) 9) Ὁ φλοιὸς τῶν καρπῶν Πόντ. (Οἰν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκάδ' Θάσ.

γλυκαδιάζω Κρήτ. (Κίσ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Ἡλ.) γλυκαδιῶ Κρήτ. (Κίσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλυκάδι.

1) Καθίσταται ὄξινος, προσλαμβάνω τὴν γεῦσιν τοῦ γλυκάδιο Ἡπ. (Γαργαλ. Ἡλ.): Ὡς τὴν ταβέρνα θὰ γλυκαδιάσουν τὰ κρασιά Ἡλ. Γλυκάδιασε οὐλο τὸ κρασί πού βαλε ἔς τὴν μπρικάρα ὁ ἀδρεφός μου (μπρικάρα = μικρὴ

δαμιζάνα) Γαργαλ. 2) Ἐπὶ αἰγοπροβάτων, προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς ἀσθενείας γλυκάδιασμα, ἢ ὁποία προκαλεῖ ὀλικὴν παράλυσιν τῶν ἄκρων τοῦ ζώου Κρήτ. (Κίσ.): Τὸ γλυκαδιασμένο ὄζο δὲν ἔχει γλυτέρα· θέλει σφάξιμο, ἄμα γλυκαδιάση (γλυτέρα = σωτηρία).

γλυκαδιάρης ἐπίθ. ἐνιχ. Οὐδ. γλυκαδιάρικο Κρήτ. (Κίσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλυκάδι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης.

Ἐπὶ αἰγοπροβάτων, τὸ ζῶον τὸ προσβληθὲν ὑπὸ τῆς ἀρθριτικῆς ἀσθενείας γλυκαδιάρει ἐνθ' ἄν: Τὸ γλυκαδιάρικο ὄζο εἶναι παράλυτο ἀπὸ τὴν μέση καὶ κάτω Κίσ.

γλυκαδιάρι τό, Δ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλυκάδι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρι.

Ἀρθριτικὴ ἀσθένεια τῶν αἰγοπροβάτων προκαλοῦσα τὴν ὀλικὴν παράλυσιν τῶν ἄκρων τῶν. Συνών. γλυκάδιασμα.

γλυκάδιασμα τό, Δ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλυκαδιάζω.

Ἡ προσβολὴ τῶν αἰγοπροβάτων ὑπὸ τῆς ἀσθενείας γλυκαδιάρει, τὸ ὅπ. βλ.: Τὸ γλυκάδιασμα εἶναι ἀγιάτρευτὴ ἀρρώστια.

γλύκαδο τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλυκάδι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Γλυκάδι 3, τὸ ὅπ. βλ.: Ἀσμ.

Ἐνα βουκάλι γλύκαδο ἔς τὰ χέρια μου τὸ πῆρα.

γλυκαέρι τό, ἀμάρτ. γλυκαγέρι Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 306.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλυκός καὶ τοῦ οὐσ. ἄερι.

Ἐλαφρὸς ἀὴρ προκαλὼν εὐχαρίστησιν: Ποίημ.

Χαρούμενο καὶ γελαστὸ καὶ μοσχομυρουδάτο τὸ γλυκαέρι θὰ ῥεχεται νὰ τότε νανορίζῃ.

γλυκάζω Κ. Χρηστομ., Ἡ κερέν. κούκλ., 81 — Λεξ. Περίδ. Βάιγ. Μετοχ. γλυκασμένος Βιθυν. (Κατιρ.)

Τὸ Ἑλληνιστ. ρ. γλυκάζω. Βλ. Π.Δ. (Ἐξεκ. 3,3).

1) Καθιστῶ τι γλυκὸ Κ. Χρηστομ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βάιγ.: Εἶχε γλυκαστῇ ἢ ψυχῇ του μετὰ τὸ ὀλόδροσά της νιᾶτα σὰν ἀπὸ πεπομιοῦ τὴ γλύκα Κ. Χρηστομ. ἐνθ' ἄν. 2) Εἶμαι γλυκὺς Λεξ. Περίδ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Ἀθῆν. 1,48 «καὶ τοῦ ἀλβανοῦ δὲ οἶνου εἶδη δύο, ὁ μὲν γλυκάζων ὁ δ' ὀμφακίας». 3) Μεταφ. ἢ μετοχ. γλυκασμένος ἐπὶ τοῦ ἐθισθέντος εἰς ἐπιχειρήσιν Βιθυν. (Κατιρ.): Τὸ καῖμι τοῦ τάδε πάει πάλε ἔς τὰ μῆλα, γιὰτ' αὐτὸς εἶναι γλυκασμένος.

γλυκαηδόνι τό, Ἡπ. — Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 423.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλυκός καὶ τοῦ οὐσ. ἀηδόνη.

Ἡ ἀηδὼν, λόγῳ τοῦ ἤσματος αὐτῆς τὸ ὅποιον προκαλεῖ εὐχαρίστησιν ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Νὰ ἤμουν πούλλι γλυκαηδόνι, νὰ ἤμουνα χελιδόνι Ἡπ.

Κ' ἔνα πούλλι γλυκαηδόνι ψηλὰ σὲ κυπαρίσσι ἐκελαηδοῦσε θλιβερὰ μετὰ τὴν γλυκειὰ λαλιά του αὐτόθ. || Ποίημ.

γλυκαηδόνι τό, Ἡπ. — Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 423.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλυκός καὶ τοῦ οὐσ. ἀηδόνη.

Ἡ ἀηδὼν, λόγῳ τοῦ ἤσματος αὐτῆς τὸ ὅποιον προκαλεῖ εὐχαρίστησιν ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Νὰ ἤμουν πούλλι γλυκαηδόνι, νὰ ἤμουνα χελιδόνι Ἡπ.

Κ' ἔνα πούλλι γλυκαηδόνι ψηλὰ σὲ κυπαρίσσι ἐκελαηδοῦσε θλιβερὰ μετὰ τὴν γλυκειὰ λαλιά του αὐτόθ. || Ποίημ.

γλυκαηδόνι τό, Ἡπ. — Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 423.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλυκός καὶ τοῦ οὐσ. ἀηδόνη.

Ἡ ἀηδὼν, λόγῳ τοῦ ἤσματος αὐτῆς τὸ ὅποιον προκαλεῖ εὐχαρίστησιν ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Νὰ ἤμουν πούλλι γλυκαηδόνι, νὰ ἤμουνα χελιδόνι Ἡπ.

Κ' ἔνα πούλλι γλυκαηδόνι ψηλὰ σὲ κυπαρίσσι ἐκελαηδοῦσε θλιβερὰ μετὰ τὴν γλυκειὰ λαλιά του αὐτόθ. || Ποίημ.

γλυκαηδόνι τό, Ἡπ. — Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 423.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλυκός καὶ τοῦ οὐσ. ἀηδόνη.

Ἡ ἀηδὼν, λόγῳ τοῦ ἤσματος αὐτῆς τὸ ὅποιον προκαλεῖ εὐχαρίστησιν ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Νὰ ἤμουν πούλλι γλυκαηδόνι, νὰ ἤμουνα χελιδόνι Ἡπ.

Κ' ἔνα πούλλι γλυκαηδόνι ψηλὰ σὲ κυπαρίσσι ἐκελαηδοῦσε θλιβερὰ μετὰ τὴν γλυκειὰ λαλιά του αὐτόθ. || Ποίημ.

γλυκαηδόνι τό, Ἡπ. — Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 423.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλυκός καὶ τοῦ οὐσ. ἀηδόνη.

Ἡ ἀηδὼν, λόγῳ τοῦ ἤσματος αὐτῆς τὸ ὅποιον προκαλεῖ εὐχαρίστησιν ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Νὰ ἤμουν πούλλι γλυκαηδόνι, νὰ ἤμουνα χελιδόνι Ἡπ.

Κ' ἔνα πούλλι γλυκαηδόνι ψηλὰ σὲ κυπαρίσσι ἐκελαηδοῦσε θλιβερὰ μετὰ τὴν γλυκειὰ λαλιά του αὐτόθ. || Ποίημ.

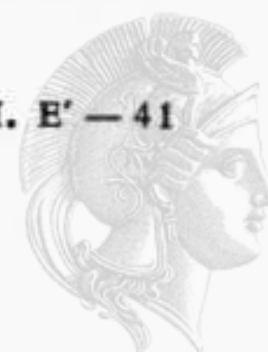
γλυκαηδόνι τό, Ἡπ. — Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 423.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλυκός καὶ τοῦ οὐσ. ἀηδόνη.

Ἡ ἀηδὼν, λόγῳ τοῦ ἤσματος αὐτῆς τὸ ὅποιον προκαλεῖ εὐχαρίστησιν ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Νὰ ἤμουν πούλλι γλυκαηδόνι, νὰ ἤμουνα χελιδόνι Ἡπ.

Κ' ἔνα πούλλι γλυκαηδόνι ψηλὰ σὲ κυπαρίσσι ἐκελαηδοῦσε θλιβερὰ μετὰ τὴν γλυκειὰ λαλιά του αὐτόθ. || Ποίημ.

Καὶ ποῖα λευκοπερίστερα καὶ μελανοτρογόνια,
 ποὺ κλείνουν μέσ' ἔς τὰ στήθια τους τὸν πόνο τῆ στοργῇ,
 μπροστὰ ἔς τὴ μάνα δὲν πετοῦν καὶ σὰν τὰ γλυκηδόνια
 δὲν φάλλουν τῆς ἀγάπης τῆς τὴν ἄφθαστη κορφή;
 Φ. Παῦλς, ἐνθ' ἄν.

γλυκαίνω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Καππ. (Συνασσ. κ.ά.) γλυκαίνου πολλὰχ. βορ. ἰδιωμ. γλ'καίνου Θεσσ. (Τρίκερ.) γλυτσαίνω Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Μέγαρ. Μεγίστ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) γλυτσαίνου Εὐβ. (Βρύσ.) Λέσβ. (Μανταμάδ.) γλυτσαίνου ἐν Τσακων. (Μέλαν. Πραστ. κ.ά.) γλυτσαίνω μα Τσακων. (Χαβουτσ.) γυλτσαίνω Καππ. (Μισθ.) γλυκάνω Πόντ. γλυκύνω Πόντ. (Ἄφ. Τραπ. κ.ά.) γλυτσύω Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἀόρ. ἐγλύκινα Κύθηρ. Μέσ. γλυκίσκουμαι Πόντ. (Ἀμισ. κ.ά.) Ἀόρ. ἐγλυκιάθηκα Πελοπν. (Λάστ.) ἐγλυκάνθη Πόντ. ἐγλυκιάγα Πόντ. (Οἶν. Ἄφ.) ἐγλυκίστα Πόντ. γ' ἐνικ. ἐγλυκάτ' Λέσβ. Μετοχ. γλυκάμενος ἐνικ. γλυκασμένος Βιθυν.

Τὸ Ἑλληνιστ. ρ. γ λ υ κ α ἰ ν ω. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ἄ ν ω ἐκ τοῦ ἄορ. ἐ γ λ ὕ κ α ν α.

Α) Κυριολ. μετβ. καὶ ἀμτβ. **1)** Καθιστῶ τι γλυκὺ, καθίσταμαι γλυκὺς σύνθηθ. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Συνασσ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. Ἄφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Ἐρριζες πολλὴ ζάχαρη ἔς τὸν καφέ - ἔς τὸ γάλα - ἔς τὸ τσάι καὶ τὸ γλύκανες πολὺ σύνθηθ. Τὸ πικρὸ γιαιτρικὸ γλυκαίνεται με σιρόπι σύνθηθ. Τί τὸ γλυκαίνεις ἔτσι δὲ τὸ γάλας; Εὐβ. (Βρύσ.) Τὸ κολοκύθ' ἄροστον ἐν' ἑνὶ βάλαν ἀπὸν ὀλίγον ζάχαρη καὶ γλύκανον ἀπο Χαλδ. Γλύκαναν τὰ σταφύλια σύνθηθ. Γλύτσανε τὸ λούπινο Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) Ἐγλυτθάγκαῖ οἱ βότθου (ἐγλύκωναν τὰ σταφύλια) Μέλαν. Ὁ ὅς ἀφίνου νὰ γλυτθάνωι οἱ ἀχράς (δὲν ἀφίνου νὰ γλυκάνουν τὰ ἀχλάδια) αὐτόθ. || Φρ. Γλυκαίνω τίς ἐλγές (ἀντικαθιστῶν δι' ἄλλου τὸ ὕδωρ ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται αἱ ἐλαῖαι διὰ νὰ ξεπικράνουν) Κύθηρ. Γλυκαίνω τὸ χῶμα (εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν χυτῶν, θέτω πετιμέζι εἰς τὸ τυρόχωμα, διὰ νὰ ἐπιτύχω τὴν σύσφιγξίν του) Νάυστ. || Ἄσμ.

Ἄν εἴ' δὲ αἷμα μου πικρὸν καὶ τὰ δουλεύω, χάνω,
 εἶδα νὰ κάμω, πές μου σὺ, ἴσως καὶ τὸ γλυκάνω
 Κρήτ.

Ἐξήντα καντάρια ζάχαρη θὰ ρίξουν μέσ' ἔς τὴ λίμνη,
 γιὰ νὰ γλυκάνη τὸ νερό, νὰ πιῇ ἡ κυρὰ Φροσύνη
 Ἡπ. (Κόνιτς.) Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Βλ. Ξενοφ. Οἶκον. 19,19:
 «ὡπὸ τοῦ ἡλίου ἤδη γλυκαίνεσθαι τὰς σταφυλάς». **2)** Προσφέρω γλύκυσμα Πελοπν. (Ἀναβρ. Γαργαλ. Δίβρ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ.): Νὰ γλυκάν'ς οὐλ'ς τ'ς σ'μπεθέρ'ς, Γιώργου! Ἀχυρ. Τώρανες θὰ σὲ γλυκάνω με λίγο κυδῶνι γλυκὸ πού 'φκειασα Δίβρ. Σοῦ 'φερα λιγούλα μουσταλευριά, νὰ σὲ γλυκάνω Γαργαλ. Μὲ γλύκανε ἡ νυφιδιά σου με νὰ κονταλιά κυδωνῶτο (νυφιδιά = εἰρων. ἡ νύφη, κυδωνῶτο = γλύκυσμα με κυδῶνι φιλοκομμένον) Παιδεμέν. Πᾶμε νὰ γλυκιάνωμε τὴ νύφη Ἀναβρ. Νὰ γλυκιάνουν τὴ χρονιά αὐτόθ. **3)** Μετβ. καὶ ἀμτβ., προξενῶ αἰσθημα γλυκύτητος, αἰσθάνομαι γλυκύτητα σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Ἐφαγα ἕνα γλυκὸ νὰ γλυκάνω τὸ δόντι μου - τὸ στόμα μου σύνθηθ. Δῶς' ἀταν ἕναν σῦκον νὰ γλυκαίν' τὸ στόμα ἀτ'ς Χαλδ. Γλυκαίναμε τὸ δόντι ἔς τίς μέντες καὶ τὰ παστέλια Νουμ. 10, σ. 22. Δί' νι λιγάτ'ι γλυκὸ νὰ γλυτθάνη τὸν ὄντα σι (δῶς' του λιγάκι

γλυκὸ νὰ γλυκάνη τὸ δόντι του) Μέλαν. || Αἰνιγμ.

Πειράεις με καὶ κρούω σε καὶ πάντα γλυκαίνω σε
 (ἢ μέλισσα) Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Π.Δ. (Σοφ. Σειρ. 27, 23):
 «ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου γλυκανεῖ τὸ στόμα σου».

Β) Μεταφ., μετβ. καὶ ἀμτβ. **1)** Εὐφραίνω, τέρπω, χαίρω συνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Τὸ εἶχε τ' ἀνάχαρό του τοῦ κακομοίρη, νὰ μὴ γλυκάνη ἡ καρδούλα του καὶ τὸ στοματάκι του Πελοπν. (Βερεστ.) Δὲν ἐγλυκάθη τ' ἀχείλι μου Κρήτ. Δὲν ἐγλυκάθηκα ποτὲ Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Ἰγὼ τ' γλυκαίνου αὐτεῖν' καθι τόσου (ἐρχόμενος εἰς σεξουαλικὴν ἐπαφὴν τὴν εὐφραίνω) Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἐχει μιὰ ζωντόχηρα 'κεῖνος 'κεῖ ὁ ποντανιάρης καὶ πάει καὶ τὴ γλυκαίνει, φόντε πάη τοῦ Βλαχόπ'λου (ἔταν μεταβῆ εἰς τὸ χωρίον Βλαχόπουλου) Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐφερε ἔς τοὺς νιόπαντροὺς μέλι, νὰ 'ναι πάντα γλυκαμένοι Πελοπν. (Μακιάκ.) || Φρ. Γλυκαμένο νὰ εἶναι σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ! (εὐχή) Αἰγιν. Νὰ μὴ γλυκαθῇ τ' ἀχείλ' σ' κ' ἡ καρδιά σ' (ἀρά) Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ὅσο μὲ γλύκανες, τόσο νὰ γλυκαθῇ ἡ καρδιά σου (εἰρων. ἐπὶ ἀρᾶς) Πελοπν. (Ποτάμ.) Νὰ μὴ γλυκάνης! (ἀρά) Ζάκ. Νὰ μὴ γλυτσιαθῇ ἡ καρδιά σου (ὁμοίως) || Ἄσμ.

Ἀπίδι μ' καὶ γλυκάπιδο μ', | π' ἐγλύκανες τὸ ψόπο μ'
 (ψόπο = ψυχίτσα) Τραπ. || Ποίημ.

Μήνα τὸ πῆρε ἡ θάλασσα, μὴν τὸ ῥοιζεν ἡ μπόρα,
 μὴν τὸ γλυκάνη ἡ ξενιτεῖα καὶ πίσου δὲ γυριζέι;
 Ι. Ραφτόπ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολ., 383

Νὰ παραστένη ἔς τὸ πλευρό της σὰν πνοὴ
 καὶ τ' ὄνειρό της τ' ἄγιο νὰ γλυκαίνη
 Θ. Εὐδ., εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολ., 280.

Γιὰ νὰ μὴ φθάσω νὰ τοῦ εἰπῶ νὰ τὸν καλοκαρδίσω,
 νὰ τοῦ γλυκάνω τὴν καρδιά, τὴν πίκρα της νὰ πάρω
 Σ. Περесиὰδ., Χορ. Ζαλόγγ., 34. Ἡ σημ. καὶ Ἑλληνιστ. πβ. Διον. Ἀλ., Συνθ., 15. **β)** Δοκιμάζω Θεσσ. (Δομοκ.): Δὲ γλυκάν'κι τοῦ δόντ' μ'. **2)** Μετβ. καὶ ἀμτβ., καθιστῶ κάτι ἥπιον, μαλακώνω, ἀπαλύνομαι σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἄφ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Τοῦ γλύκανε τὸν πόνο τῆς καρδιάς - τὴν πίκρα τῆς ζωῆς σύνθηθ. Νὰ τὰ κοπανίσετε, νὰ τὰ βάλετ' ἀπάνω (ἐνν. ἔς τὴν πληγὴ), πού 'θελε νὰ τὸν ἔχη τώρα γλυκαμένο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χάρ' ἐγλύκανε (ἰδού, ἔγινε γλυκὺς, ἐνν. τοὺς λόγους) Ὁφ. Ἀρχίζουν τὰ πρωτοβρόχια τ' ἀνοιξιὰτικα, γλυκαίνεται ἡ γῆς, πετάει καινούργιο χορτάρι τὸ λιβάδι Δ. Λουκόπ., Ποιμεν., 105 || Φρ. Γλύκανε ὁ καιρὸς σύνθηθ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Ἐρωτόκρ. (ἐκδ. Ξανθοῦδ.) Γ 892: «καὶ ὁ κύρις τοῦ Ρωτόκριτου γλυκαίνει καὶ μερώνει» καὶ εἰς Σαχλίκ., Γραφαὶ καὶ στίχοι, στ. 18 (ἐκδ. Wagner, σ. 63): «τὴν θάλασσαν τὴν ἄμετρον ὀρθῶνω νὰ γλυκάνη». **3)** Ἀποπλύνω διὰ γλυκεῖος ὕδατος τὸ διὰ θαλασσίου τοιοῦτου ἢ διὰ χρήσεως σάπωνος πλυνθὲν ἔνδυμα ἐνικ. καὶ Πόντ. Τσακων. (Μέλαν. Πραστ.): Πήγαινε το ἔς τὴ βρύση νὰ τὸ γλυκάνης λιγάκι Πελοπν. (Κυνουρ.) Μετὰ τὸ γιὰλὸ τὸ πηγαίνουνε ἔς τὴ βρύση τσαὶ τὸ γλυτσαίνουνε Μέγαρ. **β)** Ἀποπλύνω διὰ θαλασσίου ὕδατος Πελοπν. (Λεῦκτρ. Οἰτυλ. Πλάτς.): Γλυτσαίνω τὰ λούπινα Οἰτυλ. **γ)** Πλύνω διὰ πρῶτην φορὰν ἐνδύματα ἄνευ τῆς χρήσεως σάπωνος, διὰ νὰ τὰ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν κόλλαν ὅπου ἔχουν Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Στερελλ. (Ἀστακ. Καστ.) Τσακων. (Μέλαν.) κ.ά.: Τὸ ξεματᾶμε τὸ μαλλί, τὸ πλένομε ἔς τὴ θάλασσα καὶ τὸ γλυκαίνομε Καστ. Ἀ' δὲ νι γλυτσάνωμε τὸν ἴτε, ὅ'νι περούα ἄτσαιθία (ἂν δὲν γλυκάνωμε τὸ παννί, δὲν περνᾷ τὸ βελόνι) Μέλαν. || Ἄσμ.

Καὶ μιὰ ἐρόδισσα, πὸ γλύκανε δὲ μαῦρα

